

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24. grudnia 2013 roku (...) Spółka akcyjna z siedzibą w Ł. (zwana dalej: „spółką (...)\") wystąpiła przeciwko (...) E. R. z siedzibą w W. (zwanemu dalej: (...)) o zapłatę kwoty (...) zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu od pozwanego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż na mocy umowy zawartej z (...) S.A., poręczyła istniejące i niewymagalne, jak również przyszłe zobowiązania szpitali wymienionych w załączniku do umowy, w tym również pozwanego do górnej granicy określonej w tej umowie wynoszącej (...) zł, przy czym poręczenie obejmowało zobowiązania pozwanego z tytułu należności głównej wraz z odsetkami. Powódka wskazała, iż wobec nieuregulowania przez pozwanego swoich zobowiązań wobec dostawcy, spłaciła za pozwanego kwotę należności głównej powiększoną o odsetki, a następnie pomniejszoną o należną jej prowizję, wobec czego wstąpiła w prawa zaspokojonego wierzyciela do wysokości dokonanej zapłaty. Strona powodowa wskazała, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się należność główna w wysokości (...)zł oraz skapitalizowane odsetki w kwocie (...) zł (pozew, k. 3-8).

W dniu 16. kwietnia 2014 r., Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy, wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt XIII GNc 1099/14, k. 281). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 28. kwietnia 2014 r. (k. 284).

W dniu 12. maja 2014 r. pozwany (...) E. R. z siedzibą w W. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz o odstąpienie od obciążania go kosztami procesu, na podstawie art. 102 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej powódki z uwagi na nieważność umowy zawartej przez powódkę z (...) S.A. jako mającej na celu obejście zakazu cesji wierzytelności i niezgodnej z zasadami współżycia społecznego. Pozwany wskazał, że zawarł z (...) S.A. umowy w trybie przetargu nieograniczonego na podstawie ustawy z dnia 29. stycznia 2004 r. Prawo Zamówień Publicznych, zaś w treści umów zastrzeżono, iż jakiegokolwiek przeniesienie wierzytelności z zawartych umów może nastąpić za zgodą pozwanego. Tym samym, w ocenie pozwanego, (...) S.A. nie mógł przenieść wierzytelności na powódkę, w związku z czym tylko ten podmiot jest uprawniony do dochodzenia należności z tytułu realizacji zawartych z nim umów. Tymczasem z charakteru zawartej przez powódkę z (...) S.A. umowy, wynika, iż jej celem jest przeniesienie wierzytelności i wstąpienie powódki w miejsce wierzyciela, a co za tym idzie umowa ta jest bezskuteczna. Pozwany wskazał ponadto na naruszenie art. 144 ustawy Prawo Zamówień Publicznych przez dokonanie istotnej zmiany w umowie, polegającej na wskazaniu innego numeru rachunku bankowego, na który miała zostać dokonana zapłata (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 288-294).

W piśmie procesowym z dnia 9. kwietnia 2015 roku powódka cofnęła pozew bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie kwoty (...)zł. Jednocześnie podtrzymała powództwo w zakresie kwoty (...) zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19. września 2014 roku do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych od kwoty (...) zł od dnia wniesienia pozwu do dnia 18. września 2014 roku. Powódka wskazała, że pozwany dokonał zapłaty powyższej należności bezpośrednio na rachunek dostawcy, natomiast powódka otrzymała tę kwotę od dostawcy w dniu 18. września 2014 roku (pismo procesowe, k. 526-528).

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 3. czerwca 2015 roku wyraził zgodę na częściowe cofnięcie powództwa i wniósł o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie (pismo procesowe, k. 587-591).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29. czerwca 2012 roku (...) Spółka akcyjna z siedzibą w S. (dostawca) zawarła z (...) Spółką akcyjną z siedzibą w Ł. umowę o współpracy w zakresie zarządzania płynnością. Na podstawie powyższej umowy spółka (...) poręczyła istniejące i niewymagalne zobowiązania, a także przyszłe zobowiązania (...) E. R. z siedzibą w W. (zakład) do kwoty (...) zł wraz z odsetkami ustawowymi. Limit ten następnie został zwiększony aneksem nr (...) do umowy, do kwoty (...)zł wraz z ustawowymi odsetkami. Na podstawie zawartej umowy, dostawca zobowiązał się poinformować zakład o udzielonym przez spółkę (...) poręczeniu listem poleconym, w terminie 10 dni od wystawienia pierwszej faktury VAT zakładowi. Za poręczenie zobowiązań dostawca zobowiązał się zapłacić spółce (...) prowizję w wysokości 0,20% wartości ustalonego limitu poręczanych zobowiązań. Strony umowy uzgodniły, że w przypadku niespłacenia poręczonego zobowiązania przez zakład w terminie wymagalności, datą zawiadomienia spółki (...) o konieczności spłaty poręczonego zobowiązania, w przypadku faktur, których termin wymagalności upłynął między 1-15 dniem miesiąca jest 15 dzień miesiąca, a w przypadku faktu, których termin wymagalności upłynął między 16-31 dniem miesiąca, jest ostatni dzień miesiąca. Spółka (...) jako poręczyciela zobowiązała się do spłaty zobowiązań (...), powiększonych o odsetki ustawowe naliczone od daty wymagalności zobowiązań do dnia zapłaty, w terminie 45 dni od zawiadomienia. Strony uzgodniły, że w zakresie spłaconego zobowiązania spółka (...) staje się wierzycielem zakładu z prawem do naliczania dalszych odsetek za opóźnienie (umowa zarządzania płynnością wraz z załącznikami, k. 28-47, aneksy do umowy, k. 48-108).

Pismami z dnia 25. lutego 2013 roku, 23. kwietnia 2013 roku, 16. lipca 2013 roku oraz 23. sierpnia 2013 roku, (...) został poinformowany o fakturach objętych poręczeniem przez spółkę (...) umową z dnia 29. czerwca 2012 roku (pisma wraz z załącznikami, k. 109-229).

W dniu 14. grudnia 2012 roku oraz 21. grudnia 2012 roku (...) E. R. z siedzibą w W. (zamawiający) zawarł ze spółką (...) Spółką akcyjną z siedzibą w S. (wykonawca) umowę nr (...) na dostawę leków do (...). Powyższe umowy zostały zawarte w wyniku przeprowadzonego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego prowadzonego w trybie przetargu nieograniczonego. Strony zastrzegły w umowach, że wykonawca nie może bez uprzedniej, pisemnej zgody zamawiającego przenieść wierzycielności wynikających z niniejszych umów na osoby trzecie, ani regulować ich w drodze kompensaty (umowa nr (...), k. 295-302, umowa nr (...), k. 303-306).

W dniu 7. lutego 2013 roku (...) dokonał na rzecz spółki (...) S.A. zapłaty kwoty (...) zł na poczet faktur VAT nr: (...), (...) oraz (...) (polecenie przelewu, k. 516, specyfikacja do przelewu, k. 517).

Spółka (...) S.A. w styczniu 2013 roku wystawiła na rachunek (...) następujące faktury VAT:

- nr (...) na kwotę (...) zł brutto z terminem płatności do dnia 14. lutego 2013 roku,
- nr (...) na kwotę (...)zł brutto z terminem płatności do dnia 15. lutego 2013 roku (faktury VAT, k. 250-251).

W związku z brakiem zapłaty przez (...) za faktury VAT nr (...), spółka (...) w dniu 28. marca 2013 roku zapłaciła na rzecz spółki (...) S.A. kwotę należności głównej wynikającą z tych faktur wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 28,76 zł, następnie pomniejszoną o należną prowizję, łącznie kwotę 1.926,72 zł. Pismem z dnia 28. marca 2013 roku spółka (...) poinformowała (...) o dokonanej spłacie i wezwała do kierowania dalszych wpłat na wskazany przez spółkę rachunek bankowy (wyczenie, k. 244, informacja o spłacie zobowiązań wraz potwierdzeniem odbioru, k. 245-246, raport, k. 247-248, potwierdzenie przelewu, k. 249).

W dniu 21. stycznia 2013 roku spółka (...) S.A. wystawiła na rachunek (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę (...)zł brutto z terminem płatności do dnia 20. lutego 2013 roku (faktura VAT, k. 267).

W związku z brakiem zapłaty przez (...) za powyższą fakturę VAT, spółka (...) w dniu 15. kwietnia 2013 roku zapłaciła na rzecz spółki (...) S.A. kwotę należności głównej wynikająca z tej faktury wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 33,53 zł, następnie pomniejszoną o należną prowizję, łącznie kwotę (...)zł. Pismem z dnia 15. kwietnia 2013 roku spółka (...) poinformowała (...) o dokonanej spłacie i wezwała do kierowania dalszych wpłat na wskazany przez spółkę

rachunek bankowy (wyliczenie, k. 262, informacja o spłacie zobowiązań wraz potwierdzeniem odbioru, k. 263-264, raport, k. 265-266).

W dniu 13. lutego 2013 roku spółka (...) S.A. wystawiła na rachunek (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę (...) zł brutto z terminem płatności do dnia 15. marca 2013 roku (faktura VAT, k. 236).

W związku z brakiem zapłaty przez (...) za powyższą fakturę VAT, spółka (...) w dniu 25. kwietnia 2013 roku zapłaciła na rzecz spółki (...) S.A. kwotę należności głównej wynikającą z tej faktury wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 25,45 zł, następnie pomniejszoną o należną prowizję, łącznie kwotę 17.743,12 zł. Pismem z dnia 25. kwietnia 2013 roku spółka (...) poinformowała (...) o dokonanej spłacie i wezwała do kierowania dalszych wpłat na wskazany przez spółkę rachunek bankowy (wyliczenie, k. 230, informacja o spłacie zobowiązań wraz potwierdzeniem odbioru, k. 231-232, raport, k. 233-234, potwierdzenie przelewu, k. 235).

W dniu 26. marca 2013 roku spółka (...) S.A. wystawiła na rachunek (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę (...) zł brutto z terminem płatności do dnia 25. kwietnia 2013 roku (faktura VAT, k. 243).

W związku z brakiem zapłaty przez (...) za powyższą fakturę VAT, spółka (...) w dniu 13. czerwca 2013 roku zapłaciła na rzecz spółki (...) S.A. kwotę należności głównej wynikającą z tej faktury wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 60,84 zł, następnie pomniejszoną o należną prowizję, łącznie kwotę 3.486,24 zł. Pismem z dnia 13. czerwca 2013 roku spółka (...) poinformowała (...) o dokonanej spłacie i wezwała do kierowania dalszych wpłat na wskazany przez spółkę rachunek bankowy (wyliczenie, k. 237, informacja o spłacie zobowiązań wraz potwierdzeniem odbioru, k. 238-239, raport, k. 240-241, potwierdzenie przelewu, k. 242).

Spółka (...) S.A. w czerwcu 2013 roku wystawiła na rachunek (...) następujące faktury VAT:

- nr (...) na kwotę (...) zł brutto z terminem płatności do dnia 4. lipca 2013 roku,
- nr (...) na kwotę (...) zł brutto z terminem płatności do dnia 6. lipca 2013 roku,
- nr (...) na kwotę (...) zł brutto z terminem płatności do dnia 6. lipca 2013 roku,
- nr (...) na kwotę (...) zł brutto z terminem płatności do dnia 11. lipca 2013 roku (faktury VAT, k. 258-261).

W związku z brakiem zapłaty przez (...) za powyższe faktury VAT, spółka (...) w dniu 28. sierpnia 2013 roku zapłaciła na rzecz spółki (...) S.A. kwotę należności głównej wynikającą z tych faktur wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 98,32 zł, następnie pomniejszoną o należną prowizję, łącznie kwotę (...) zł. Pismem z dnia 28. sierpnia 2013 roku spółka (...) poinformowała (...) o dokonanej spłacie i wezwała do kierowania dalszych wpłat na wskazany przez spółkę rachunek bankowy (wyliczenie, k. 252, informacja o spłacie zobowiązań wraz potwierdzeniem odbioru, k. 253-254, raport, k. 255-256, potwierdzenie przelewu, k. 257).

W dniu 7. października 2013 roku spółka (...) wezwała (...) do zapłaty kwoty (...) zł, w tym wierzytelności w wysokości (...) zł, przysługujących spółce na podstawie umowy o współpracy zawartej ze spółką (...) S.A., w terminie do dnia 15. października 2013 roku (wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania, k. 268-271, wyliczenie salda, k. 272).

W dniu 4. sierpnia 2014 roku (...) dokonał zapłaty na rzecz spółki (...) S.A. kwoty (...) zł na poczet faktur VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz (...) do kwoty (...) zł, łącznie (...) zł tytułem należności głównej oraz (...) zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie z powyższych faktur VAT (potwierdzenie przelewu, k. 514, specyfikacja do przelewu, k. 515).

W dniu 18. września 2014 roku (...) S.A. przekazał wpłaconą na jego rzecz przez (...) kwotę (...) zł spółce (...) (potwierdzenie transakcji, k. 530, specyfikacja do przelewu, k. 531-540, 605-608, korespondencja e-mail, k. 609-710).

Powyższą kwotę spółka (...) zarachowała w pierwszej kolejności na poczet należności głównej w wysokości (...)zł, a następnie na poczet odsetek ustawowych do wysokości (...) zł. Do zapłaty pozostała kwota (...) zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie (saldo na dzień 19. grudnia 2013 r., k. 529).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci odpisów dokumentów prywatnych i wydruków załączonych do pozwu, sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz dalszych pism procesowych stron. Powołane przez strony odpisy dokumentów prywatnych zasługują na wiarę. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe z dokumentów, na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. jako dotyczące okoliczności bezspornych lub nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd oddalił wnioski pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: P. P. i E. B. z uwagi na fakt, że okoliczności objęte tezą dowodową nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Kwota (...) zł zapłacona przez pozwanego przed procesem dotyczyła faktur VAT nie objętych pozwem złożonym w niniejszej sprawie (faktury VAT wskazane w dokumencie prywatnym - specyfikacji do przelewu z dnia 7. lutego 2015 r., k. 517).

Sąd zważył, co następuje:

Rozważania merytoryczne należy poprzedzić ustaleniem ostatecznego zakresu dochodzonego roszczenia, którego rozmiar wynika ze złożonego przez powódkę oświadczenia o częściowym cofnięciu pozwu. Powódka w piśmie z dnia 9. kwietnia 2015 roku cofnęła powództwo w części, tj. w zakresie kwoty (...) zł, wobec uregulowania należności przez pozwaną w powyższym zakresie.

Zgodnie z brzmieniem art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. W myśl § 3 powołanego wyżej przepisu, sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W ocenie Sądu, dokonane w niniejszej sprawie częściowe cofnięcie pozwu - wywołane spełnieniem świadczenia (przekazaniem świadczenia przez pierwotnego wierzyciela), nie zmierza do obejścia prawa, nie jest sprzeczne z prawem, ani z zasadami współzycia społecznego. W konsekwencji, dokonana przez powódkę czynność dyspozytywna wywołała zamierzony przez nią skutek prawny.

W konsekwencji, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie w części dotyczącej kwoty (...) zł, a w pozostałym zakresie rozstrzygał sprawę co do meritum.

Roszczenie swoje powódka wywodziła z zawartej w dniu 29. czerwca 2012 roku umowy poręczenia, w wyniku wykonania której wstąpiła w prawa wierzyciela – spółki (...) S.A. Zgodnie z art. 876 § 1 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Stosownie do treści art. 881 k.c., w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny. Z kolei treść art. 518 § 1 pkt 1 k.c. stanowi, że osoba trzecia, która spłaca wierzyciela, nabywa spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty jeżeli płaci cudzy dług, za który jest odpowiedzialna osobiście albo pewnymi przedmiotami majątkowymi. Spłata wierzytelności przez poręczyciela powoduje wstąpienie poręczyciela w prawa zaspokojonego wierzyciela. Podmiot dokonujący spłaty nabywa wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty. Mieści się w tym również roszczenie o zaległe odsetki, gdyż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. Konstrukcja wstąpienia ex lege poręczyciela w miejsce zaspokojonego wierzyciela zapewnia poręczycielowi taką samą sytuację prawną w stosunku do dłużnika głównego, jaką miał pierwotny wierzyciel.

Należy wskazać, iż poza sporem był sam fakt zawarcia umów przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. i ich treść, spełnienie świadczeń przewidzianych w umowach przez dostawcę, jak również fakt zalegania przez stronę pozwaną w zapłacie należności wynikających z powyższych umów. W sprawie sporna natomiast była natomiast legitymacja procesowego powódki. Strona pozwana wskazała bowiem, iż zawarta w dniu 29. czerwca 2012 roku umowa poręczenia jest nieważna i tym samym jedynym podmiotem uprawnionym do dochodzenia zapłaty należności z tytułu umów z dnia 14. grudnia 2012 roku oraz 21. grudnia 2012 roku jest (...) S.A.

Pozwany upatrywał zasadność zarzutu nieważności umowy poręczenia zarówno w naruszeniu przepisów ustawy, jak i postanowień zawartych z (...) S.A. umów na dostawę leków do (...).

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutu pozwanego odnośnie naruszenia przez powódkę art. 54 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 15. kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz. U. 2015, poz. 618 t.j.). Zgodnie z jego treścią art. 54 ust. 5 powyższej ustawy czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący. Podmiot tworzący wydaje zgodę albo odmawia jej wydania, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia ciągłości udzielania świadczeń zdrowotnych oraz w oparciu o analizę sytuacji finansowej i wynik finansowy samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej za rok poprzedni. Zgodę wydaje się po zasięgnięciu opinii kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Czynność prawna dokonana z naruszeniem ust. 2-5 jest nieważna (ust. 6). Zakaz zbywania wierzytelności przewidziany w art. 54 ust. 5 ustawy o działalności dotyczy wszelkich czynności prowadzących do zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela, nie wyłączając umowy poręczenia (wyrok SN z dnia 9. stycznia 2015 r. V CSK 111/14; uchwała SN z dnia 20. kwietnia 2012 r., III CZP 10/12). Przepis ten jednak ma zastosowanie wyłącznie względem samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej (SPZOZ), a nie do wszystkich podmiotów świadczących usługi lecznicze. Pozwany jest natomiast instytutem badawczym, którego działalność reguluje ustawa z dnia 30. kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz.U.2010.96.618), która ograniczeń w obrocie wierzytelnościami instytutu nie przewiduje. Chociaż art. 4 ust. 3 ustawy o działalności leczniczej przewiduje odpowiednie stosowanie niektórych przepisów ustawy do instytutów badawczych, to zamieszczony w tym przepisie katalog nie zawiera art. 54 ustawy. Mając na uwadze, że ustawodawca precyzyjnie wyszczególnił, które przepisy ustawy mają zastosowanie do instytutów badawczych, nie sposób przyjąć, by niewskazanie innych stanowiło lukę legislacyjną. W konsekwencji wyłączone jest stosowanie art. 54 ustawy o działalności leczniczej względem instytutów badawczych – także w drodze analogii. Tym samym w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania wynikający z powyższej ustawy zakaz zmian podmiotowych po stronie wierzyciela.

Pozwany podniósł ponadto zarzut naruszenia przez powoda umownego zakazu jakiegokolwiek przeniesienia wierzytelności z zawartych ze spółką (...) S.A. umów bez zgody pozwanego, powołując się na §6 ust. 7 tych umów. Zgodnie z treścią tego postanowienia „Wykonawca nie może bez uprzedniej, pisemnej zgody Zamawiającego przenieść wierzytelności wynikającej z niniejszej umowy na osoby trzecie, ani regulować ich w drodze kompensaty”. W ocenie pozwanego zapis ten wyłącza możliwość przeniesienia wierzytelności wynikającej z tych umów w jakiegokolwiek formie, w tym w formie umowy poręczenia. W ocenie Sądu nietrafne jest jednak stanowisko pozwanego, iż powyższy zapis dotyczy również umowy poręczenia. Zgodnie z literalnym brzmieniem tego zapisu strony wyłączyły jedynie możliwość przeniesienia wierzytelności bez zgody pozwanego, nie zaś poręczenia wynikających z umów wierzytelności. W ocenie Sądu nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia pozwanego, że poprzez wprowadzenie tej klauzuli, zamiarem stron umów, było zapobieżenie zmianie stron stosunku zobowiązaniowego, także w zakresie dochodzenia roszczeń z umów w jakiegokolwiek formie, a nie tylko przeniesienie wierzytelności, jak to zostało wskazane w umowie. Zgodnie z art. 65 § 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Stosownie do §2 powyższego przepisu, w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Wykładnia umowy wymaga analizy zgodnego zamiaru stron i celu umowy, której dokonuje się z uwzględnieniem całego kontekstu oświadczeń badanego w aspekcie treści, jak i okoliczności, w których zostały złożone. Sąd stwierdzając, że strony w sposób tożsamy rozumiały użyte w umowie sformułowania, ze względu na brzmienie art. 65 § 2 k.c. nakazującego w pierwszej kolejności badać zgodną wolę stron niż dosłowne brzmienie umowy, jest związany dokonaną przez nie zgodną interpretacją postanowień umowy. Dopiero w przypadku braku porozumienia stron co do rozumienia

treści złożonych przez nie oświadczeń woli, do dokonania ich wykładni zastosowanie ma wynikająca z art. 65 k.c. dyrektywa interpretacyjna nakazująca tłumaczyć oświadczenia woli tak, jak wymagają tego ze względu na okoliczności, w których zostały złożone, zasady współżycia społecznego i ustalone zwyczaje (tzw. obiektywny wzorzec wykładni oświadczeń woli). Przy czym wykładnia taka, nie może prowadzić do wniosków nonsensownych (wyrok SN z dnia 8. lipca 2004 roku, IV CK 582/03, wyrok SN z dnia 22. lutego 2002 roku, V CKN 931/00). Zważyć przede wszystkim jednak należy, że potrzeba tłumaczenia oświadczeń woli według reguł wskazanych w art. 65 k.c. pojawia się tam dopiero, gdy treść oświadczenia woli budzi wątpliwości, jest niejasna lub może być różnie rozumiana. W drodze wykładni oświadczeń woli wyrażonych w formie pisemnej nie można natomiast nadawać oświadczeniom woli stron umowy innego sensu, niż to wynika z jej zapisanej treści. Z treści przedłożonych przez pozwanego umów wynika, iż „Wykonawca nie może bez uprzedniej, pisemnej zgody Zamawiającego przenieść wierzytelności wynikającej z niniejszej umowy na osoby trzecie, ani regulować ich w drodze kompensaty”. W ocenie Sądu wbrew stanowisku strony pozwanej, powyższy zapis umów jest jasny i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Z tej przyczyny nie powinien on podlegać wykładni. W ocenie Sądu z powyższego jasno wynika, że zamiarem stron było tylko ograniczenie przeniesienia wierzytelności wynikających z tych umów, nie zaś zmiany podmiotowej stron umowy w inny sposób. Tym samym zapis ten nie znajduje zastosowania w niniejszym przypadku, gdyż w niniejszej sprawie nie doszło do przeniesienia wierzytelności w drodze umowy, która dla swej skuteczności wymagałaby zgody pozwanego, tylko do wstąpienia przez powódkę w prawa wierzyciela z mocy prawa. W przypadku umowy poręczenia nie dochodzi bowiem do przeniesienia wierzytelności na skutek czynności prawnej wierzyciela, ale do nabycia wierzytelności z mocy samego prawa przez osobę trzecią (poręczyciela), która spłaca wierzyciela (wyrok SN z dnia 24. kwietnia 2008 r., IV CSK 39/08). Tym samym brak jest w tym przypadku czynności prawnej, która wymagałaby wyrażenia zgody przez pozwanego.

Nie zasługuje ponadto na uwzględnienie zarzut pozwanego, jakoby umowa poręczenia stanowiła próbę obejścia zastrzeżonego w umowie zakazu cesji wierzytelności bez zgody pozwanego. Podkreślenia wymaga, że umowa przelewu wierzytelności uregulowana w art. 509 i nast. k.c. i umowa poręczenia prowadząca do wstąpienia w prawa zaspokojonego wierzyciela (art. 518 k.c.) są odrębnymi i niezależnymi od siebie instytucjami prawa, dlatego też umowy poręczenia, jako prawnie uregulowanej przez ustawodawcę instytucji prawa materialnego, nie można w sposób automatyczny uznawać za próbę obejścia zakazu cesji wierzytelności. Poza tym należy mieć na uwadze, że istotą subrogacji ustawowej z art. 518 par. 1 pkt 1 k.c. jest wejście osoby trzeciej, która spłaca wierzyciela, w prawo zaspokojonego wierzyciela do wysokości dokonanej zapłaty. Skutek taki następuje z mocy prawa, a nie na podstawie umowy stron. Co więcej, dłużnik może zapobiec podstawieniu spełniając swoje świadczenie w terminie.

Pozwany podniósł, że umowa z dnia 29. czerwca 2012 roku zawarta przez powódkę z (...) S.A. była tylko pozornie umową poręczenia. W ocenie pozwanego, jej celem było przeniesienie wierzytelności przysługujących (...) S.A. na powódkę i wejście przez nią w prawa wierzyciela. Zgodnie z art. 83 § 1 k.c., nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Wada określona w art. 83 k.c., polegająca na niezgodności między aktem woli a jej przejawem na zewnątrz, obejmuje dwa stany faktyczne: oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów albo w ogóle nie ma wywołać skutków prawnych, albo ma wprawdzie wywołać skutki prawne, ale inne niż te, które wynikają z treści czynności prawnej. W pierwszym wypadku czynność prawna zawierająca pozorne oświadczenie woli jest bezwzględnie nieważna, w drugim - jej ważność jest oceniana według właściwości ukrytej czynności prawnej. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, pozorność jest okolicznością faktyczną, a co za tym idzie podlega udowodnieniu (wyrok SN z dnia 24. kwietnia 2008 r., IV CSK 39/08). Zatem pozwany, jako strona, która powołuje się na tę okoliczność, obowiązany był ją udowodnić (art. 6 k.c.). Tymczasem strona pozwana nie przedstawiła na tę okoliczność żadnych dowodów. Nie wykazała zatem, że strony umowy poręczenia w rzeczywistości zmierzały do ukrycia innej czynności prawnej, tj. umowy przelewu wierzytelności.

W niniejszym przypadku również, wbrew twierdzeniom pozwanego nie zachodziła konieczność wykładni postanowień umowy poręczenia według reguł wskazanych w art. 65 k.c. Podkreślenia ponownie wymaga, że dyrektywa badania zamiaru stron i celu umowy, zawarta w art. 65 § 2 k.c., dotyczy tylko wykładni treści umowy, może więc być

stosowana jedynie w przypadku niejasności co do jej treści. Nie można przy jej wykorzystaniu zmieniać treści umowy, zwłaszcza jeśli została ona zawarta na piśmie i tym bardziej gdy została zawarta przez podmioty działające w obrocie gospodarczym. Nie można powoływać się na to, że zgodnym zamiarem stron było zawarcie odmiennych, istotnych postanowień umowy niż te, które zostały pisemnie wyrażone (wyrok SN z dnia 9. maja 2001 r., II CKN 444/00). W ocenie Sądu ponadto umowa z dnia 29. czerwca 2012 roku odpowiada w swej treści umowie poręczenia a nie umowie cesji wierzytelności, jak sugeruje pozwany. Z treści tej umowy w sposób jasny wynika, iż jej celem jest spłata zobowiązań dłużnika, za którego powódka poręczyła w przypadku nie wywiązania się przez niego z obowiązku zapłaty zobowiązań, nie zaś bezpośredni przelew wierzytelności na inny podmiot przez wierzyciela.

Jeśli zaś chodzi o podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut nadużycia prawa podmiotowego, to wskazać należy, że Sąd jest zwolniony z oceny skuteczności tego zarzutu. W sprzeciwie od nakazu zapłaty nie została bowiem wskazana jakakolwiek zasada współżycia społecznego, której naruszenia upatruje strona pozwana w działaniu podjętym przez stronę powodową, a jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, zarzut nadużycia prawa podmiotowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, czyli wskazania konkretnej zasady, bądź też zasad współżycia społecznego, które zostały naruszone (wyrok SN z dnia 3. lutego 1998 r., I CKN 459/97, wyrok SA w Katowicach z dnia 6. września 2013 roku, I ACa 521/13). W niniejszej sprawie konkretyzacja ta nie została dokonana. Pozwany wskazał jedynie, że zachowanie polegające na zmianie wierzyciela w niniejszym przypadku jest nielojalne, nierzetelne i godzące w interesy partnera handlowego jakim jest pozwany Instytut. Ponadto nie można uznać za działania mające charakter nadużycia prawa podmiotowego, działania polegające na wstąpieniu w prawa zaspokojonego wierzyciela podmiotu, który spłacił dług w wyniku umowy poręczenia, jeśli zważyć, że zmiana wierzyciela w żaden sposób nie pogorszyła sytuacji dłużnika i nie zmienił się zakres jego zobowiązania, a ponadto że wierzyciel miał prawo zabezpieczyć swoją wierzytelność i że realizacja umowy poręczenia (prowadząca do zmiany wierzyciela) zależała wyłącznie od zachowania dłużnika.

W ocenie Sądu nie zasługuje również na uwzględnienie podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia przez powódkę art. 144 ustawy z dnia 29. stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. 2013, poz. 907 t.j.) poprzez wskazanie innego rachunku bankowego, na który miało zostać spełnione świadczenie, w stosunku do wskazanego rachunku bankowego w umowie zawartej z (...) S.A. w trybie przetargu nieograniczonego. Zgodnie z art. 144 ust. 1 powyższej ustawy, zakazuje się istotnych zmian postanowień zawartej umowy w stosunku do treści oferty, na podstawie której dokonano wyboru wykonawcy, chyba że zamawiający przewidział możliwość dokonania takiej zmiany w ogłoszeniu o zamówieniu lub w specyfikacji istotnych warunków zamówienia oraz określił warunki takiej zmiany. Zmiana umowy dokonana z naruszeniem ust. 1 podlega unieważnieniu (ust.2). Art. 144 powołanej ustawy stanowi nakaz odnoszenia zakresu zmian do treści oferty, na podstawie której dokonano wyboru wykonawcy. Zmiana umowy nie może prowadzić do odstępstwa od treści oferty. Oczywiście chodzi tutaj tylko o zmiany istotne w stosunku do treści oferty. Na uwagę zasługuje również fakt, że powyższy przepis odnosi się tylko do umów zawartych w wyniku przeprowadzonego przetargu. Nie ma on natomiast zastosowania do umów, które nie zostały zawarte na podstawie treści oferty. Odnosząc się do tak postanowionego zarzutu wskazać trzeba, że jest on chybiony. W sprawie nie mamy bowiem do czynienia ze zmianą umowy, a tylko z subrogacją ustawową, której konsekwencją było wskazanie przez wierzyciela nowego numeru rachunku bankowego. Ubocznie tylko można wskazać, że pozwany nie przedstawił w niniejszej sprawie treści oferty, tym samym brak jest możliwości dokonania weryfikacji zakresu zmian w stosunku do oferty. Co więcej, zmiana, o której mowa w powołanym wyżej przepisie, musi być istotna, a za taką nie sposób uznać wskazania innego rachunku bankowego, na który ma zostać uiszczona zapłata.

W związku z powyższym uznać należy, że powódka, wobec spełnienia świadczenia z umowy poręczenia z dnia 29. czerwca 2012 roku wstąpiła w prawa wierzyciela na podstawie art. 518 k.c., a zatem posiada legitymację procesową w niniejszej sprawie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany nie kwestionował roszczenie powódki co do wysokości, jak również nie kwestionował faktu pozostawiania w zwłoce z zapłatą należnego wynagrodzenia. Dopiero w piśmie z dnia 19. marca 2015 roku pozwany podniósł zarzut spełnienia świadczenia do rąk pierwotnego wierzyciela (...) S.A. Podkreślenia jednak wymaga, iż w niniejszym piśmie pozwany wskazał, że uiszczył całą należność główną objętą niniejszym

postępowaniem, przez zapłatę w dniu 7. lutego 2013 roku kwoty (...) zł, a następnie w dniu 4. sierpnia 2014 roku kwoty (...) zł. Wskazać jednakże należy, że pozwany dokonał zapłaty kwoty (...) zł na poczet faktur VAT nr: (...), (...) oraz (...), tj. należności z faktur, na podstawie których powódka nie dochodzi zapłaty w niniejszym postępowaniu. Tym samym okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Pozwany natomiast na poczet faktur VAT oraz ustawowych odsetek za opóźnienie w zapłacie tych faktur, których zapłaty dochodzi powódka, dokonał zapłaty kwoty (...) zł na rzecz pierwotnego wierzyciela. Powódka w części tej skutecznie cofnęła pozew, zaś postępowanie zostało w sprawie umorzone. Powyższą kwotę powódka zaksięgowała w pierwszej kolejności na poczet należności głównej, która wynosiła (...) zł, a pozostałą część – (...) zł, na poczet skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie. Jako, że kwota skapitalizowanych odsetek wynosiła (...) zł, do zapłaty pozostała kwota (...) zł, co nie było kwestionowane przez stronę pozwaną. Pozwany w toku postępowania podniósł natomiast, że spełnił świadczenie, a tym samym wygasło jego zobowiązanie w chwili dokonania przez niego zapłaty kwoty (...) zł, do rąk pierwotnego wierzyciela, a tym samym brak było podstaw do naliczania przez powódkę dalszych odsetek za opóźnienie. Wskazać jednak należy, że wbrew twierdzeniom pozwanego, dokonana zapłata przez pozwanego do rąk pierwotnego wierzyciela w dniu 4. sierpnia 2014 roku nie zwolniła go z długu w stosunku do powódki. Zgodnie z art. 512 k.c. dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem. W doktrynie przyjmuje się, iż w drodze analogii do określenia skutków wstąpienia osoby trzeciej w prawa zaspokojonego wierzyciela zastosowanie przepisu art. 512 k.c., który reguluje skutki przelewu wierzytelności w stosunkach między dłużnikiem a cesjonariuszem oraz między dłużnikiem a cedentem, uznaje się za dopuszczalne (por. E. Gniewek (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Legalis 2015; K. Pietrzykowski (red.) Kodeks cywilny. Komentarz do art. 450–1088. Tom II. Legalis 2015). Na podstawie stosowanego do tej sytuacji per analogiam art. 512 k.c. należy przyjąć, że dłużnik zwolni się skutecznie z zobowiązania tylko w przypadku, gdy spełni świadczenie do rąk poprzedniego wierzyciela nie będąc wcześniej zawiadomiony o przelewie. Osoba trzecia, wstępująca w prawa zaspokojonego wierzyciela, powinna więc możliwie szybko zawiadomić dłużnika o swoim wstąpieniu, gdyż w przeciwnym razie będzie narażona na wskazane wyżej niekorzystne dla siebie konsekwencje. Obowiązek poręczyciela zawiadomienia dłużnika o dokonanej spłacie wierzyciela wynika bezpośrednio z art. 885 k.c. Powódka w niniejszej sprawie spełniła powyższy obowiązek. Pismami z dnia: 25. lutego 2013 roku, 23. kwietnia 2013 roku, 16. lipca 2013 roku oraz 23. sierpnia 2013 roku poinformowała pozwanego o zawarciu ze spółką (...) S.A. umowy poręczenia i przedstawiła zestawienie faktur objętych niniejszą umową. Ponadto po każdorazowej spłacie należności pozwanego w stosunku do pierwotnego wierzyciela - (...) S.A., powódka kierowała do pozwanego pismo, w którym informowała o wysokości spłaty i fakturze VAT, na podstawie której powódka tej zapłaty dokonała. Strona pozwana na żadnym etapie postępowania nie zaprzeczyła okoliczności, aby została poinformowana o wstąpieniu przez powódkę w miejsce wierzyciela w wyniku spłaty jej zobowiązań. Tym samym pozwany wiedząc, w chwili dokonania zapłaty, o zmianie wierzyciela nie mógł skutecznie zwolnić się z długu w stosunku do powódki. Wobec tego słuszne jest stanowisko powódki, że za chwilę spełnienia przez pozwanego dochodzonego w niniejszej sprawie świadczenie do kwoty (...) zł uznać należy przekazanie tej zapłaty przez pierwotnego wierzyciela na rzecz powódki. Jak wynika z przedłożonej przez powódkę dokumentacji: korespondencji mailowej i specyfikacji do przelewu miało to miejsce w dniu 18. września 2014 roku. W ocenie Sądu zatem w tym dniu pozwany spełnił świadczenie w stosunku do powódki do wysokości (...)zł.

Zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba, że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek od dłuższej sumy. Jak wynika z treści powyższego przepisu jeżeli strony nie uzgodniły inaczej, odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o te odsetki. Podkreślenia wymaga, że możliwość dochodzenia odsetek od zaległych odsetek za opóźnienie jest uprawnieniem powoda, i tylko od jego woli zależy czy takich odsetek będzie żądał w momencie wytoczenia powództwa. Wytoczenie powództwa bowiem o odsetki za opóźnienie - łącznie z powództwem o zapłatę należności głównej rodzi następstwa analogiczne do tych, jakie stwarza otwarcie się możliwości doliczenia do należności głównej - za porozumieniem stron - należności odsetkowej (art. 482 § 1 in fine). Nic nie stoi na przeszkodzie, aby wierzyciel do należności głównej doliczył odsetki za opóźnienie i od tak określonej kwoty żądał odsetek za okres po wniesieniu powództwa (wyrok SN z dnia 25. października 2002 r., IV CKN 1430/00, OSP 2003, nr 9, poz. 118).

Niewątpliwie zatem powódka była uprawniona do dochodzenia odsetek od zaległych odsetek, zgodnie z treścią art. 482 § 1 k.c.

W konsekwencji Sąd, na podstawie art. 876 § 1 k.c. w zw. z art. 518 § 1 pkt 1 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c. w zw. z art. 481 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę (...) zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia przez pozwanego wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty (...) zł, na którą składała się należność główna w kwocie (...) zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości (...) zł od dnia wytoczenia powództwa, tj. 24. grudnia 2013 roku do dnia zapłaty tej kwoty, tj. 18. września 2014 roku oraz odsetki ustawowe od kwoty (...) zł od dnia 19. września 2014 roku do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem powódki.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty. Zgodnie z art. 320 k.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W pierwszej kolejności wskazać należy, że wniosek pozwanego zdezaktualizował się z uwagi na częściowe cofnięcie pozwu i umorzenie postępowania w sprawie w odnośnym zakresie. Pozwany nie cofnął jednak wniosku. Wskazać zatem należy, iż pozwany nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności uzasadniające rozłożenie zasądzonej kwoty na raty (art. 6 k.c.). Z przedłożonej przez pozwanego dokumentacji nie wynika bowiem, że spełnienie przez niego zasądzonych świadczenia jednorazowo, byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby go na niepowetowane szkody. Wobec powyższego wniosek pozwanego o rozłożenie na raty zasądzonych świadczenia podlegał oddaleniu.

Sąd nie znalazł również podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. w stosunku do pozwanego. Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Pozwany uzasadniał konieczność zastosowania art. 102 k.c. złą sytuacją finansową i szczególną sytuacją placówek publicznej służby zdrowia, która funkcjonuje w oparciu o środki publiczne, przekazywane przez Narodowy Fundusz Zdrowia, podnosząc, że obciążenie go kosztami procesu spowoduje brak zapłaty za inne zobowiązania pozwanego, w konsekwencji czego zwiększy się zadłużenie pozwanego, przez co z kolei powstanie potencjalne ograniczenie w leczeniu najbardziej potrzebujących pacjentów(...). Powołany przepis art. 102 k.p.c. jest szczególnym w stosunku do ogólnych reguł i w związku z tym należy go stosować wyjątkowo. Do okoliczności branych pod uwagę w tym zakresie, zaliczyć można te związane z samym przebiegiem postępowania i jego przedmiotem oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Przy czym sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet bardzo niekorzystna, nie stanowi podstawy zwolnienia od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi (postanowienie SN z dnia 11. sierpnia 2010 r., II PZ 21/10; wyrok SA w Łodzi z dnia 13. maja 2014 r., I ACa 1465/13). Sąd podziela argumentację powódki powtórzoną za stanowiskiem wyrażonym w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4. listopada 2011 roku (I CSK 799/10), iż sam fakt, że pozwany realizuje zadania publiczne ze środków budżetowych, nie stawia go w stosunkach umownych na z góry uprzywilejowanej pozycji i w związku z tym z tej okoliczności nie może wywodzić, iż zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek z art. 102 k.p.c. Powódka zakwestionowała podstawy, na których pozwany oparł wniosek. Pozwany natomiast nie przedstawił jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej, zmierzającej do wykazania rzeczywistej sytuacji Instytutu ograniczając się do ogólnych i lakonicznych twierdzeń o powszechnie znanej, trudnej sytuacji służby zdrowia. Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd uznał, że choć zasadą jest, że w przypadku cofnięcia pozwu to powód, zgodnie z treścią art. 203 § 2 i § 3 k.p.c., jest stroną zobowiązaną do zwrotu kosztów procesu, to jednak dopuszczalne są od niej wyjątki.

Stosownie do stanowiska, jakie zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10. lutego 2011 r., sygn. akt IV CZ 111/10, które Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. w pełni podziela, „obowiązek zwrotu kosztów może wyjątkowo nie obciążać strony cofającej pozew lecz stronę przeciwną, jeśli wystąpienie z pozwem było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, a ciężar dowodu wystąpienia tych okoliczności obciąża cofającego pozew”.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy w dniu wniesienia pozwu, tj. w dniu 23. grudnia 2013 roku pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem na rzecz powódki - świadczenia pieniężnego w kwocie (...) zł. Tymczasem spełnienie

znacznej części świadczenia na rzecz powódki nastąpiło - jak ustalono w toku postępowania – w dniu 18. września 2014 roku, już po wytoczeniu powództwa. Dlatego też trzeba uznać, że wystąpienie przez powódkę z powództwem w niniejszej sprawie stanowiło w pełni uzasadnione jej okolicznościami poszukiwanie ochrony prawnej, które było – w momencie wytoczenia powództwa – niezbędne do celowego dochodzenia przez powódkę swoich praw.

W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki koszty, na które składały się: opłata od pozwu w wysokości (...) zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie (...) zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości (...) zł zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 2013, poz. 461), łącznie (...) zł.

Mając na uwadze wszystkie opisane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

(...)

(...)